

קואשא הקטנה

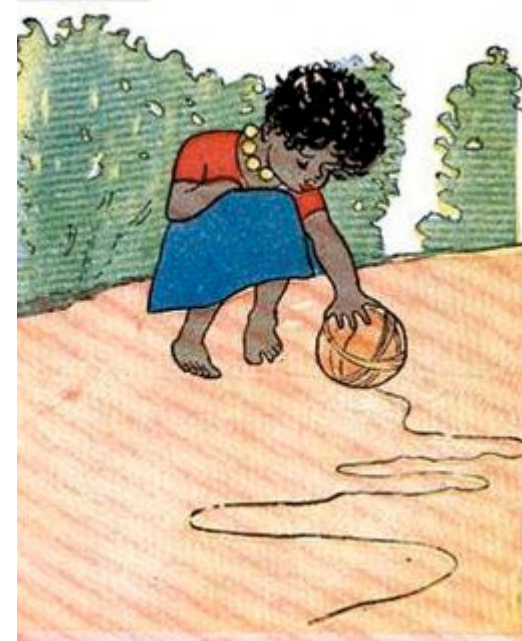

א. בנרמן

לונדון 1908

היא הרימה את הכדור והתחילה לכוון עליו
את החוט תוך כדי הליכה. היא הלכה כך
הלאה והלאה וכדור הצמר נעשה כל פעם
גדול יותר ויותר, עד שבסוף היא ראתה
מרחוק אישה זקנה שסרגה גרב בקצה השני
של החוט.

היה הייתה פעם ילדה שחורה קטנה ושמה
היה קואשא הקטנה.
יום אחד היא הלכה בדרך כשפתאום ראתה
כדור צמר כתום גדול, עם חוט שנמשך ממנו
על הארץ לפניה.

"הו, תודה, תודה יקירתי. האם כרכת בשבילי
את הצמר על הכדור?"
"כמעט קילומטר שלם, נדמה לי" אמרה
קואשא הקטנה.

ובדיוק כשקואשא הקטנה ניגשה אליה
האישה הסתובבה מבוהלת כי הרגישה
שהצמר היפה שלה נמשך על הארץ אחריה.
"הנה כדור הצמר שלך" אמרה קואשא
הקטנה בנימוס.

היא מיד רצה לשוק כדי לראות מה אפשר
לקנות בפני שלה.

"או, תודה, תודה, ואני חייבת למצוא משהו
בשבילך בסל שלי" אמרה האישה הזקנה
"נדמה לי שיש לי כאן תפוח."
אבל האישה לא מצאה תפוח בסל שלה
ובמקומו נתנה לקואשא הקטנה מטבע של פני
אחד. וקואשא הקטנה הודתה לה על כך יפה
מאוד.

ואז ראתה אדם שמכר ספרים. היא רצתה להסתכל על הספרים ורצה אליו לשאול האם ייתן לה לדפדף בהם.

היא עמדה זמן רב לפני חנות צעצועים והסתכלה על מה שראתה שם, אך שום דבר בחנות זו לא מצא חן בעיניה. היא לא יכלה להחליט על דבר. היא חשבה תחילה לקנות חבל קפיצה, אך נזכרה שיש לה כבר אחד כזה. ואז חשבה שאולי תקנה סוס או קטר מכני, אבל אלה עלו יותר מאשר פני אחד.

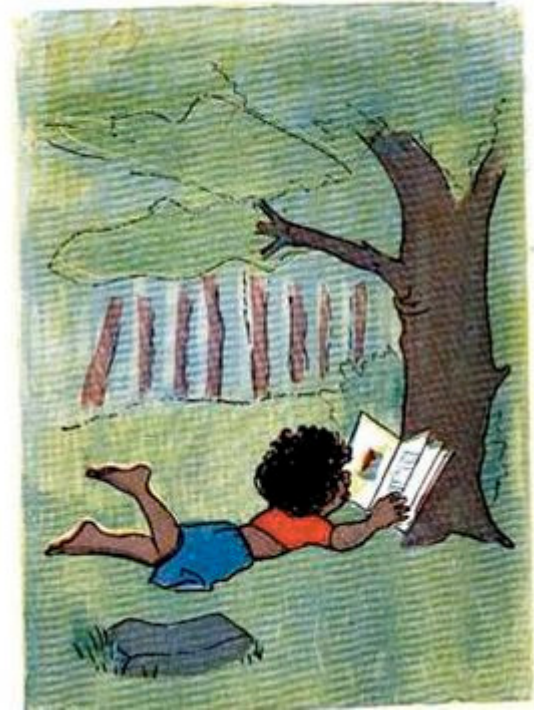
היא נתנה לאיש את הפני שלה תמורת הספר
ורצה בשמחה, כשהיא מחבקת את הספר
ורוקדת משמחה כי זה היה ספר משעשע
מאוד.

הוא אמר "בוודאי" והראה לה הרבה ספרים
יפים והיא בחרה בסוף ספר אחד ירוק, עם
סיפור על ילדה שחורה קטנה.

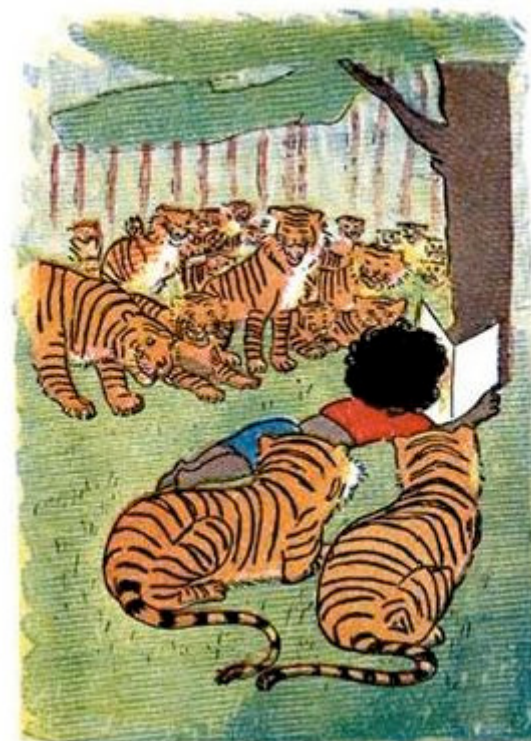
אלא שהג'ונגל היה מלא נמרים, וקואשא
הקטנה לא ידעה על כך. ולא עבר זמן רב
כשנמר אחד שמע את הקול שלה ובא לראות
מה זה. אך מה ששמע מפיה של קואשא
הקטנה שעשע אותו כל כך שהתיישב
להקשיב. הוא חשב "אוכל לאכול אותה
כשהיא תגיע לסוף הסיפור."

היא רצה עד שהגיעה לעץ גדול בתוך הג'ונגל,
ושם נשכבה בדשא והתחילה לקרוא בספר
החדש שלה.
אלא שקואשא הקטנה עדיין לא ידעה לקרוא
היטב, ולכן היא קראה לעצמה בקול. היא
קראה די לאט ומדי פעם פרצה בצחוק, כי
הסיפור בספר היה באמת מצחיק מאוד.

והספר כל כך עניין את קואשא הקטנה
שבכלל לא הרגישה בכל הנמרים האלה, עד
שהקריאה משהו כל כך מצחיק שכל הנמרים
פרצו בנהימת צחוק גדולה.
ואז קואשא הקטנה הסתובבה וראתה אותם!
ואז הם כולם נהמו "הה-הה! קואשא הקטנה
אנו נאכל אותך!"

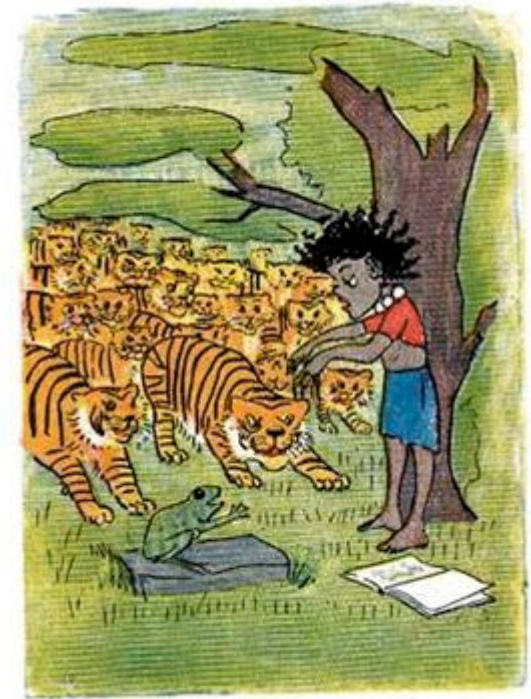

במשך הזמן הגיע עוד נמר ואחריו עוד נמר,
ובסוף כל הנמרים מהג'ונגל הגיעו. אבל הספר
המצחיק שעשע אותם כל כך שכולם התיישבו
כדי להקשיב ואמרו "לא נאכל אותה עד
שתגיע לסוף הסיפור."

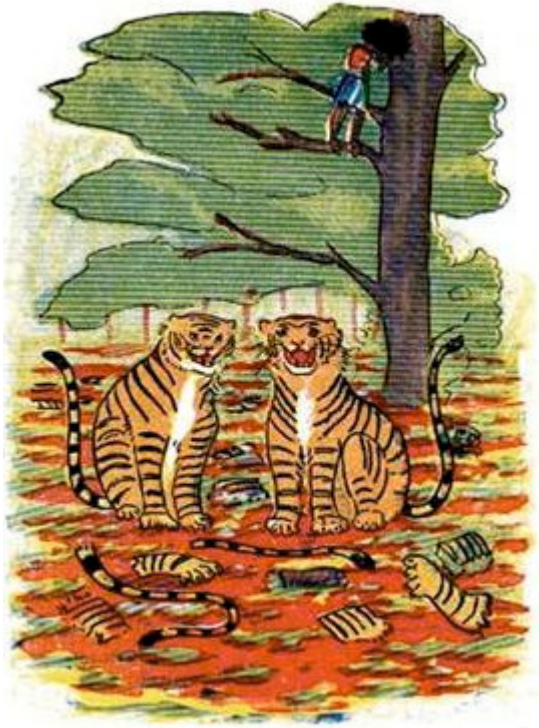

הצפרדע התחילה לדבר אל הנמרים ובאותו הזמן קואשא הקטנה טיפסה מהר גבוה על העץ.

והצפרדע אמרה לנמרים "אתם הרי מבינים שאינכם יכולים כולכם ביחד לקבל את קואשא הקטנה. אתם צריכים קודם להחליט ביניכם מי הראשון שיקבל אותה, ורק אז תוכלו להתחיל לאכול אותה. נכון?"

למזלה של קואשא הקטנה תחת העץ הזה ישבה גם צפרדע אחת חכמה מאוד. היא דילגה אליה ואמרה "קואשא הקטנה, אם תתני לי את הספר הנהדר הירוק הזה, אשחרר אתך מכל הנמרים האלה."
 "כן, בוודאי, צפרדע היקרה" אמרה קואשא הקטנה.

אוזניים וזנבות התעופפו באוויר, שערות ודם
 התפזרו על הארץ ובסוף כל הנמרים הרגו
 אלא את אלה, ורק שניים נשארו בחיים.
 ושניים אלה הביטו על קואשא הקטנה שישבה
 על העץ, חייכו ואמרו "אנו אחים. ולכן לא
 נריב, כי נחלק בנינו את קואשא הקטנה."

זה היה באמת נכון ולכן כל הנמרים אמרו
 "כן".
 "אז תחליטו" אמרה הצפרדע ובעצמה זזה
 הצדה כדי לא להפריע. והנמרים התחילו
 להתווכח ולהיאבק על כך מי יהיה הראשון
 שיאכל את קואשא הקטנה.
 וי! איזה מלחמה קמה שם בין הנמרים!

אך הצפרדע דילגה בזריזות הצדה והנמר
קפץ אחריה, וכך בדילוגים הצפרדע הובילה
את הנמר לצוק גבוה על שפת נהר. שם קשה
היה כבר לעצור והצפרדע קפצה לתוך הנהר
ושחתה חזרה לחוף,

אז יצאה שוב הצפרדע ואמרה "אתם חייבים
לקבל קודם את הסכמתי".
"הסכמה שלך, יצור קטן ומגוחך" קרא הנמר
המבוגר יותר "תכף אגמור אתך!" וקפץ עליה.

וטבע.

והנמר נפל לתוך המים "פלופ!"

והצפרדע משכה אותו חזק בזנבו. הוא אבד
את שיווי המשקל ונפל במכה חזקה על
הארץ.

הצפרדע חזרה אל הנמר השני וראתה שהוא
מנסה לטפס על העץ, כדי לתפוס את קואשא
הקטנה. הוא לא הצליח כל כך, כי היה כבד
וגמלוני.

הצפרדע הזו הייתה במיוחד רעילה לנמרים,
ושפתיו של הנמר התחילו להקציף, ולהקציף,
ולהקציף, ובסוף לא נשאר מהנמר אלא רק
קצף. הצפרדע קפצה ממנו שלמה ובריאה,
ויחד עם קואשא הקטנה הלכו משם בעליזות
הביתה.

אבל קם מיד ובכעס איום התנפל על הצפרדע
שקפצה לו ישר לתוך הלוע והוא נשך בה.
אילו נשכתם פעם בצפרדע הייתם יודעים מה
קרה הלאה.

ובמקום זאת נתנה לה קואשא הקטנה קערה גדולה של חלב והצפרדע נהנתה ממנו הרבה יותר.

אבל כשקואשא הקטנה נתנה לצפרדע את הספר התברר שהוא כבד מדי בשבילה. היא לא יכלה להרים אותו ואמרה לקואשא הקטנה לשמור אותו לעצמה.